

ZÁVADOVÁ MLÁDEŽ

Výstava *Závadová mládež* zachycuje poměry v severočeských Teplicích. Kdysi česko-německo-židovské lázeňské město se v sedmdesátých a osmdesátých letech proměnilo v ekologicky zdevastovanou aglomeraci, typickou pro průmyslové pohraničí v éře pozdního komunismu. Stalo se však také jedním z center alternativní kultury, kolébkou specifického českého punku. Tzv. závadovou mládež představovali pro Státní bezpečnost mladí lidé, kteří se vymykali vzhledem i myšlením, lišili se od „ideálního občana ČSSR“, který nevyčnívá, plní požadavky a nestará se o veřejný prostor. Právě díky závadové mládeži docházelo ke změnám k lepšímu: v Teplicích se začala rozvíjet svobodná kultura, už před 17. listopadem 1989 se tam začalo demonstrovat za lepší životní prostředí a proti nedemokratickému systému. Výstava představuje na deseti panelech teplickou nezávislou scénu a některé její představitele, zachycuje dění v roce 1989, uvádí návštěvníka do dobového historického kontextu. Je provázána s tematicky blízkým filmem Karla Strachoty 1989: *Chceme dýchat*.

NAČÍST

FILM

Autor textů k historickému kontextu: **Michal Louč** \\ Autor anotace a medailonků: **Adam Drda**
Ředitel projektu: **Karel Strachota** \\ Koncept výstavy: **Natálie Hadwigerová, Aneta Kočíková** \\
Na výstavě se dále podílely: **Ivana Vránková, Linda Šilingerová, Lucie Farková, Lucie Vokounová**
Produkce: **Natálie Hadwigerová** \\ Grafické zpracování: **>< Mowshe**

Autorský tým děkuje za poskytnutí fotografií a obrazového materiálu **Marku Fujdiakovi, Miroslavu Radovi, Petru Beránkovi, Petru Kurandovi, Věře Lukáškové, Petru Stolařovi, Věře Bartoškové, Milanu Novému** a Archivu bezpečnostních složek.

JSNS.CZ

Projekt podpořili:

Hlavní mediální partner:

LEPŠÍ ŠKOLA
PRO VŠECHNY

aba
kuos
NADAČNÍ FOND

Jan Barta
Dušan Šenkýpl
David Holý

Libor Winkler

Martin Hájek

Hana Dvořáková

Pavel Baudiš

BLÍZKOBĚ

Květa a Šimon Vostrý

Česká televize

Ondřej Fryc

LIVESPORT

KLADNÉ
NULY

nf
nzc
Nadační fond
pro občanskou
spravedlnost

Jaroslav Beran

accace

RENOMIA

PRAHA
PRAGUE
PRAG

fondu
kino
matografie

WWW.PRIBEHYBEZPRAVI.CZ

TEPLICE: KOLÉBKA PUNKU

Teplice byly zároveň lázeňským městem a průmyslovou aglomerací. Hodně místních obyvatel se tu identifikovalo s undergroundem a vznikla tu i významná punková hudební scéna. Petr Růžička, manažer teplických punkových skupin, slyšel punk poprvé v roce 1976 na poslechovéch pořadech Miloše Čuříka z *Jazzové sekce*. Jednoduchá úderná muzika mu učarovala. V roce 1980 pak s Miroslavem Wanekem založili punkovou kapelu F. P. B. (*Fourth Price Band*) odkazující na levné dělnické hospody čtvrté cenové skupiny. Dávalo to smysl, pankáči byli především mladí učňové a dělníci z průmyslových podniků, kteří se hospodám rozhodně nevyhýbali.

Kapela F. P. B. spustila vlnu teplických punkových kapel (*ASP, Hluchý telefon, Jateční ulice, Šanov 1, Veselé plavkyně, Vyžvejklá bambule* aj.). Nejen punková, ale vůbec celá teplická hudební scéna tehdy byla velmi silná, přestože musela čelit represím, které byly v regionech o dost silnější než v Praze. Komunisté považovali punk za nepřátelské sociální hnutí („hnutí punkrock“) a za další nevídaný západní vliv, protože podstatou punku byla svobodomyslnost, provokace a revolta. Představitelům režimu se nelíbila vizáž pankáčů (číra), názvy kapel (*Žabí hlen* aj.), hudba a texty („jednotvárné, vulgární, primitivní“), pití alkoholu ani styl tance (pogo). Pankáči nechtěli budovat zářnou komunistickou budoucnost, jejich heslem bylo „No Future“. Máloco mohlo být vzdálenější představě spořádané socialistické mládeže.

Státní bezpečnost v Československu zmapovala punkovou scénu v akci s krycím jménem *Odpad*. V březnu 1983 pak článek *Nová vlna se starým obsahem* otištěný v časopise *Tribuna* odstartoval (nejen) proti pankáčům drsnou kampaň, provázenou vlnou zákazů a represí (bití, vytrhávání náušnic, stříhání vlasů, odsouzení za pobuřování aj.). Sankce vyvrcholily v roce 1985 sledováním, výslechy, zatýkáním a vězněním stoupenců hnutí. Zároveň tím komunisté udělali této hudbě nezamýšlenou reklamu. Roku 1985 vyšel první punkový fanzín *Punk Maglajz* a další následovaly později. Zatímco na Západě se punk stal módou a za čas běžnou součástí mainstreamové kultury, v komunistickém Československu čelil perzekuci až do pádu režimu. Punková subkultura se nevzdala a dodnes má své nepominutelné místo v dějinách alternativní předlistopadové kultury.

VZNIK PUNKU

Punková hudba vznikla v newyorském klubu CBGB. Počínáje rokem 1976 se díky skupinám *New York Dolls*, *Ramones* nebo britským *Sex Pistols* rychle šířila. První punkové nahrávky se záhy dostaly i do Československa, na propagaci punku se kromě pašovaných časopisů podílela zdejší *Jazzová sekce*. Na přelomu let 1977–1978 u nás vznikly první punkové skupiny, které začaly koncertovat. Od začátku měly problémy. Například skupině *Energie G* v květnu 1979 v kulturním domě Eden pořadatelé po třech skladbách vypnuli proud. V osmdesátých letech punková subkultura rychle rostla a nové skupiny vznikaly po celé zemi. Pro mladou generaci byla hudba projevem generační a sociální vzpoury, podobně jako ve čtyřicátých letech pro „potápky“, v padesátých letech pro „pásky“ a v šedesátých letech pro „máničky“.

VŘED EVROPY

EKOLOGICKÁ SITUACE NA SEVERU ČECH A V TEPLICÍCH

Komunistické Československo se řadilo mezi ekologicky nejzdevastovanější země Evropy. Nejhuře bylo životní prostředí narušeno v Severočeském kraji, jehož součástí byl i okres Teplice. Severní Čechy tehdy skutečně patřily k nejzamořenějším regionům světa. Uvádí se, že 96 % jejich obyvatel žilo v hygienicky nevhodném prostředí.

Významně se na tom podílela těžba nekvalitního hnědého uhlí s vysokým obsahem síry a jeho spalování v uhelných elektrárnách a teplárnách. Zátěží byl i rozsáhlý chemický průmysl. Krajinu ničily povrchové uhelné doly, lesy odumíraly kvůli kyselým deštům, exhalace otravovaly vzduch. Do ovzduší se dostávaly oxid siřičitý, oxidy dusíku, popílek, těžké kovy a další škodliviny. Povolené limity znečištění byly běžně mnohonásobně překračovány. Nejhorší kvalita vzduchu byla v pásu od Chomutova po Hřensko, tedy včetně Teplic. Severočeské okresy (Ústí nad Labem, Teplice, Most, Chomutov) patřily k osmi nejzasaženějším v Československu.

Od konce sedmdesátých let se ekologická situace stávala závažným problémem pro široké vrstvy obyvatelstva. Kouřící továrny byly pro komunisty symbolem prosperity, ve skutečnosti byl československý průmysl s centrálně plánovanou ekonomikou neefektivní a neohleduplný k životnímu prostředí. Například odsíření elektráren naráželo nejen na neochotu tento problém řešit, ale i na nedostatek financí a moderních technologií. Informace o katastrofálním stavu životního prostředí a jeho dopadech na lidské zdraví (například zvýšená úmrtnost, nádorová onemocnění, alergie, zkrácení délky života) byly navíc utajovány, cenzurovány a bagatelizovány. Nezkreslená data, pokud se je podařilo získat, byla zveřejňována v samizdatu nebo v zahraničním rozhlasovém vysílání, které bylo klíčové i po černobylské havárii, jejíž skutečný rozsah a důsledky státní orgány před vlastními občany zatajovaly. Ekologická krize tak významně přispěla ke ztrátě důvěry občanů v komunistický režim.

KOMUNISTICKÝ REŽIM A OCHRANA ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Zatímco západoevropské státy dokázaly zavést opatření zlepšující stav životního prostředí, v komunistickém Československu měly politické a hospodářské zájmy přednost před ekologií, i když byl režim kvůli špatné ekologické situaci pod mezinárodním tlakem. Od přelomu padesátých a šedesátých let se rozvíjející iniciativy na ochranu přírody nemohly vyhnout politické kontrole, včetně zájmu Státní bezpečnosti. V roce 1979 byla jako příliš nezávislá zlikvidována populární organizace TIS – Svaz pro ochranu přírody a krajiny. V letech 1974 a 1979 naopak vznikly oficiální ekologické iniciativy Hnutí Brontosaurus a Český svaz ochránců přírody. Zaměřovaly se na drobnou každodenní práci (třeba sbírání odpadků nebo sázení stromků), ale nemohly svobodně pojmenovat skutečné příčiny ekologické krize a usilovat o jejich systémovou nápravu.

Ekologické hnutí se výrazně aktivizovalo až ve druhé polovině osmdesátých let. Propojovalo lidi z oficiálních organizací, vědce, představitele disentu i aktivisty z nezávislých iniciativ, kteří svůj nesouhlas začali projevovat například formou petic. Komunistické represivní orgány však angažovaným ochráncům přírody věnovaly pozornost až do zániku režimu. Například roku 1985 Státní bezpečnost znemožnila vznik ekologické občanské iniciativy v Chomutově a ještě roku 1989 zabránila vzniku Československé strany zelených. Potlačovány byly i ekologické demonstrace.

Foto: Petr Kuranda

Foto: Miroslav Kozák

Foto: Petr Kuranda

Foto: Petr Beránek

TEPLICKÉ DEMONSTRACE

ZA ČISTÝ VZDUCH

Od poloviny října 1989 severní Čechy včetně Teplic sužovaly silné inverze. Koncentrace oxidu siřičitého překračovaly povolené limity více než desetinásobně. Dusivé žlutošedé mlze neunikl nikdo, ale informace o skutečném stavu ovzduší ani tehdy nebyly zveřejňovány. Lidé byli naštvaní. Dne 8. listopadu 1989 se v ulicích objevily plakáty svolávající veřejnost na 11. listopadu k demonstraci na tehdejší náměstí Dr. Zdeňka Nejedlého (Benešovo náměstí). Šířil je patnáctiletý učeň Zbyšek „Oněgin“ Jindra. Pomohli mu i jeho přátelé. Na demonstraci se sešly stovky lidí. Při průvodu městem zněla hesla jako „Chceme čistý vzduch!“ a „Nechte nás dýchat!“. Demonstranti se rozešli za skandování „Zítřka ve čtyři“. Zaskočené bezpečnostní složky nezasáhly, zřejmě sílu protestu podcenily.

Další demonstrace byly ještě větší. Na druhý protest dne 12. listopadu přišlo asi tisíc lidí. Tentokrát byly přivolány i pohotovostní jednotky Veřejné bezpečnosti z Liberce. Došlo na vytlačování demonstrujících z ulic, zásahy vodním dělem, bití obušky a zatýkání. Dav skandoval: „Kolik za to máte?“. Večer vznikla petice s ekologickými požadavky. Třetí den počet účastníků ještě narostl. Policie vyhnala demonstranty z náměstí, ale ti se přesunuli k sídlu okresního výboru komunistické strany, kde vyvolali okresního tajemníka Antonína Váňu a donutili jej k dialogu. Ten skutečně ze sekretariátu vyšel mezi demonstranty a vyslechl jejich požadavky. Výsledkem byl příslib veřejného jednání na zimním stadionu s datem 20. listopadu. Byl to zřejmě první dialog, se kterým komunisté souhlasili. Setkání proběhlo již v atmosféře počínající sametové revoluce, a tak mělo i politický obsah.

Foto: Věra Lukášková

Foto: Archiv Věry Bartoškové

Z TEPLIC AŽ DO PRAHY

Tepličtí patrioti zdůrazňují, že sametová revoluce roku 1989 vlastně začala v Teplicích. Rozhodně ji teplické demonstrace o několik dnů předběhly. Jejich význam tkví i v tom, že šlo o první velké protesty mimo Prahu, Brno a severní Moravu. Vymykaly se svým rozsahem a zaměřením. Demonstrovalo se za čistý vzduch, ne za lidská práva a propuštění politických vězňů, tím se ekologická problematika zpolitizovala. K protestům se připojila pestrá společnost lidí, například underground, mládež, studující nebo „pankáči“. Po vzoru Teplic začala protesty plánovat i další severočeská města – Litvínov, Most, Děčín.

MIROSLAV WANEK

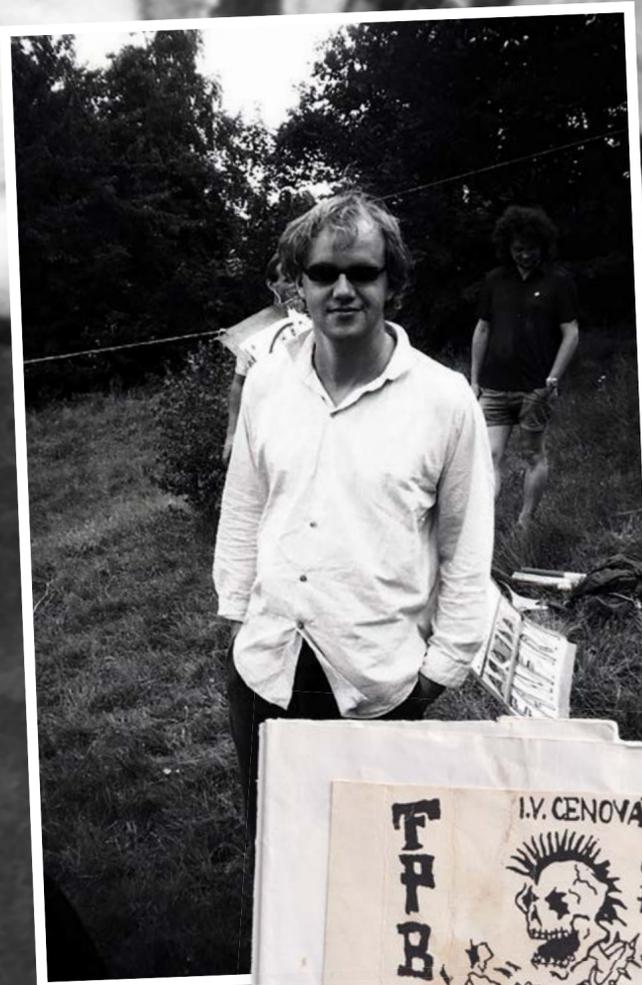
Miroslav Wanek se narodil v dubnu 1962 v Teplicích. Od devíti let, kdy jeho matka tragicky zahynula, vyrůstal s prarodiči v Dubí. Na konci základní školy se začal věnovat hudbě a nastoupil na sklářskou střední školu v Novém Boru. Vzpomíná, že už jako dítě vnímal nepřírozenost života v tzv. normalizovaném režimu (lidé se báli říkat, co si opravdu myslí), teprve v Boru však potkal přátele a učitele, kteří ho seznámili s disentem, zakázanou literaturou a výtvarným uměním.

Aby unikl povinné vojně, předstíral duševní nemoc a pobýval v léčebně. Roku 1980 založil v Dubí spolu s Romkem Hanzlíkem, Milanem Novým a Petrem Růžičkou jednu z prvních českých punkových kapel F.P.B. (Fourth Price Band) Na punku se Wanekovi líbila energie a protestní náboj. F.P.B. hráli ovšem punk velmi specifický a originální, Wanek přinášel do písní poezii a avantgardní prvky. Kapelu záhy pro její nezávislost (jako v té době mnoho jiných) začala pronásledovat Státní bezpečnost: zatýkala hudebníky, vyslýchala je, rozháněla koncerty. Wanek se také podílel na vydávání samizdatu PAKO, byl členem recesistického Patafyzického kolegia Teplice, zajímal se o polskou Solidarititu (F.P.B. ilegálně vystoupili v polském Jaročíně).

Roku 1986 se stal členem a brzy frontmanem avantgardní rockové skupiny Už jsme doma, s níž odehrál více než 3000 koncertů a procestoval 43 zemí světa a kterou vede dodnes. V listopadu 1989 se aktivně podílel na teplických demonstracích, byl jedním ze tří prvních mluvčích okresního Občanského fóra. Je ženatý a má čtyři děti.

„Hodili nás do takové jedné velké cely, spíše to byla zamřížovaná klec. Stáli jsme tam namačkání jeden na druhého a pak si nás postupně volali k výslechu... Musel jsem stát čelem ke zdi s rukama nad hlavou a policajt do mě neustále mlátil pěstmi i obuškem a křičel. Byl jsem celý od krve.“ (Ze vzpomínek na policejní zásah proti koncertu v Málkově u Kadaně v roce 1982.)

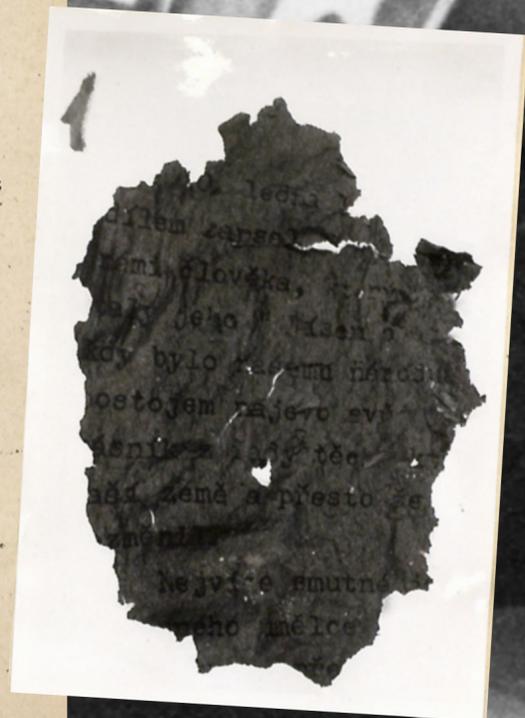
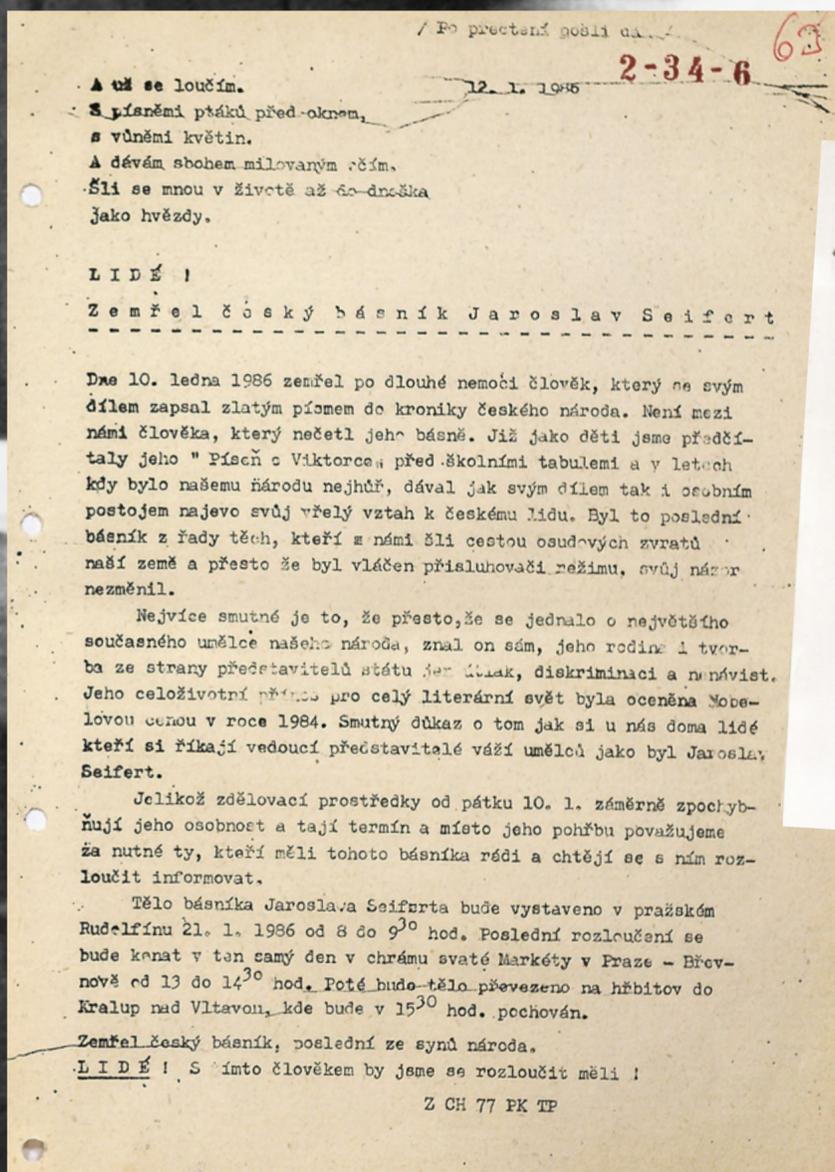

PAVEL HORÁK

Pavel Horák se narodil v dubnu 1954, od dětství žil v Teplicích. Silně ho zasáhl počátek sovětské okupace v srpnu 1968, i proto se odmítl smířit s obnoveným totalitním režimem a jeho propagandou, vydávající agresi za „bratrskou pomoc“. Skládal písně, psal literární texty, vadila mu nesvoboda, perzekuce, cenzura.

Roku 1977 spustil aparát KSČ kampaň proti Chartě 77 a současně se snažil lidem zabránit, aby se s prohlášením o potlačování lidských práv v ČSSR seznámili. Pavel Horák tehdy text ofotografoval a snímky roznášel po městě. Když v lednu 1986 zemřel básník, nositel Nobelovy ceny a signatář Charty 77 Jaroslav Seifert, snažily se úřady utajit místo posledního rozloučení, aby se nezměnilo v protirežimní manifestaci. Pavel získal informace, vyrobil letáky vyzývající k účasti na pohřbu a trabantem je rozvážel po Teplicích.

Po udání byl zatčen a odsouzen za pobuřování, nejprve ke čtrnácti měsícům odnětí svobody, po odvolání prokurátora k roku a půl. Z vězení v Plzni-Borech se dostal na podmínku krátce před vypršením trestu. StB se ho snažila získat ke spolupráci, důsledně však odmítal. Dne 12. a 13. listopadu 1989 se v Teplicích účastnil demonstrací, které vyvolal tíživý stav životního prostředí. Když se po 17. listopadu začal komunismus hroutit, zakládal Pavel Horák teplické Občanské fórum. Roku 2017 získal Cenu Příběhů bezpráví.

„Když mi brali otisky, málem mi zlomili ruku. Jeden hodný estébák, jeden zlý, jako ve filmech. Potom bouchnutí železných dveří v kobkách pod kachlíkárnou. Plech, natažený na palandě v cele, který při každém převalení vydával rány. Vodili mě po městě s pouty na ruku.“

ZBYŠEK JINDRA

Zbyšek Jindra (přezdívaný Oněgin) se narodil v březnu 1974 v Teplících, kde také navštěvoval Střední odborné učiliště společného stravování. Měl malou sestru Lucii, která trpěla opakovanými zápaly plic a ekzémem. Její zdravotní potíže se odvíjely od katastrofálního stavu ovzduší v severních Čechách. Komunistický státní a průmyslový aparát nedělal pro zlepšení situace nic, od října 1989 sužovala Teplice nepřetržitá smogová inverze.

Zbyšek Jindra se tehdy rozhodl vyzvat spoluobčany k veřejnému protestu: s kamarádem Davidem Krčmářem napsali na stroji letáky, které pak Oněgin od 7. listopadu tajně roznášel a vylepoval po městě. O dva dny později teprve patnáctiletého mladíka zatkla policie. Při výslechu se choval statečně a dospěle, trval na tom, že jeho jednání je správné, bral veškerou odpovědnost na sebe a chránil kamaráda.

Jedenáctého listopadu 1989 se na základě jeho výzvy sešly na náměstí Dr. Zdeňka Nejedlého (dnes Benešovo náměstí) stovky lidí, kteří skandovali: „Nechte nás dýchat!“. Oněgin byl znovu zatčen, demonstrace však pokračovaly a přerostly v otevřený protest proti komunistickému režimu. Jejich iniciátor Zbyšek Jindra zemřel při autonehodě v roce 1996.

Foto: Milan Nový

Prátelé,

Je možné, že jste na sobě v poslední době sledovali různé zdravotní nedostatky, zvláště pak problémy s dýchacími cestami. Je to způsobeno jako každoročně v tomto podzimním období lhostejným přístupem vedoucích pracovníků jak různých chemických či hutních závodů, tak i nevšímavým stanoviskem „humanistických“ organizací, které údajně dělají vše ve jménu člověka a „vše pro blaho lidstva“. Jak ale všichni sami pociťujeme na svém zdraví, z počátku drobné problémy, které časem přerostou v rakovinu plic. Tyto orgány nedělají dehomady nic.

Někdy by bylo vhodnější, než vyhlášení nevhodných rozptylových podmínek, rozdat lidem plynové masky.

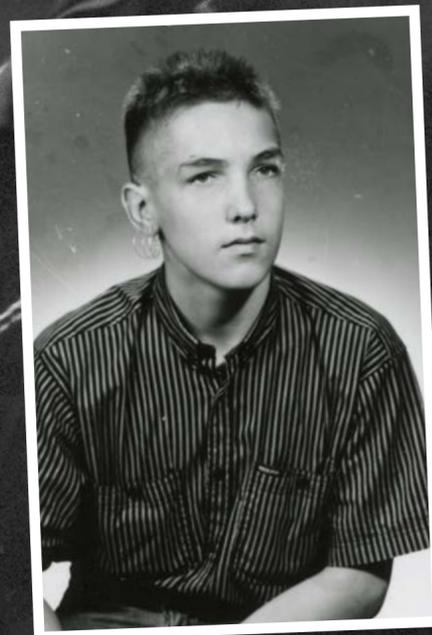
A tak se na vás obracíme s prosbou:

Vezměte si plynovou masku, či roušku a přijďte spolu s námi dne 11.11.1989 v 16, hod. na náměstí Zdeňka Nejedlého v Teplících vyjádřit svůj nesouhlas s nelidským přístupem osobností politického aparátu.

S pozdravem Vaší spoluobčané.

p.s. Těšíme se na hojnou účast, i na účast Vašich přátel.

M o t t o : Zašijeme ozónovou díru.

„Myslím, že synovou hlavní motivací byl děsivý stav životního prostředí v Teplících, s nímž úřady nic nedělaly. Miloval svou sestru, která byla neustále nemocná, trpěla například tak silným ekzémem, že musela nosit ruku v šátku, aby jí to nebolelo. Zbyšek se na to nemohl jen nečinně dívat. Když se pro něco rozhodl a byl přesvědčený, že si počíná dobře, šel do toho naplno, bez ohledu na možné následky.“

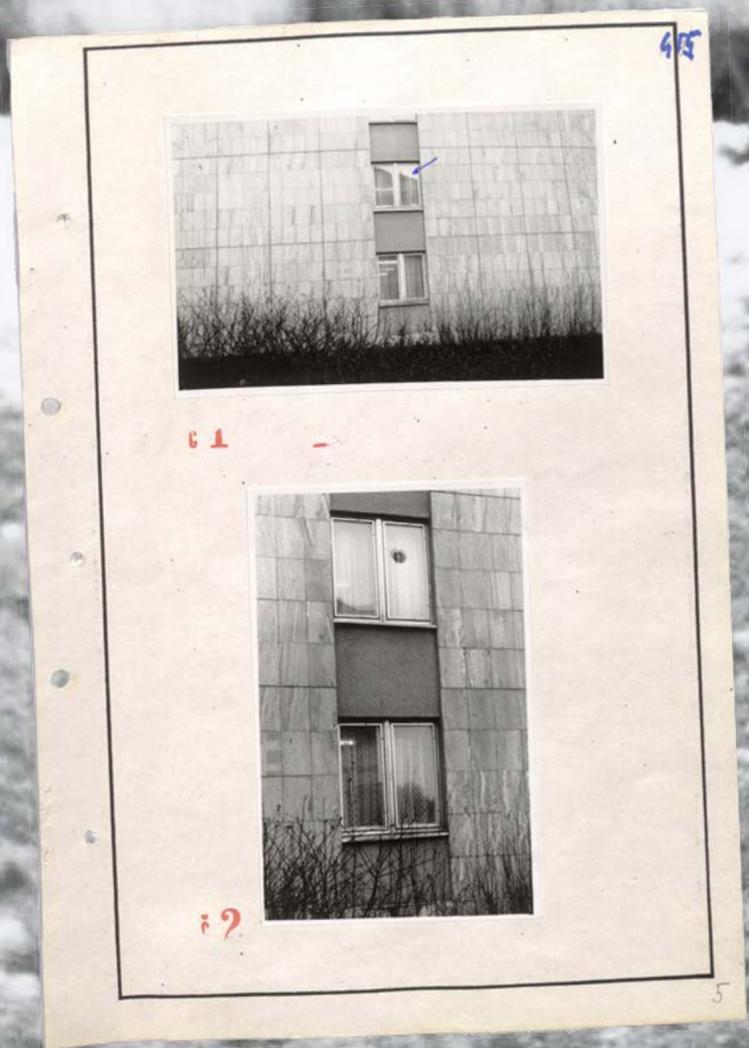
Anna Jindrová, maminka Zbyška Jindry

ANDREA ŠALÁTOVÁ (BREDLOVÁ)

Andrea Bredlová se narodila v červnu 1971 v Teplicích, kde také vyrostla a studovala zdravotnickou školu. Patřila k teplickým pankáčům: hledala sama sebe, chtěla žít svobodně, vadily jí komunistické lži a pokrytectví. Protože se příliš lišila (mimo jiné oblečením) a vymykala ze „socialistické společnosti“, stávala se častým terčem policejních útoků. Jako potíživku a provokatérku ji vyhodili ze školy – učila se pak prodavačkou.

V noci na 11. března 1988 šla s Kamilem Krůtou a Jaroslavem Dvořákem po městě a její kamarádi rozbili okno Okresního výboru KSČ. Vzápětí svrhli z podstavce sochu „prvního dělnického prezidenta“ – masového vraha Klementa Gottwalda. Odhalila je policie a začalo vleklé vyšetřování „zločinu závadové mládeže“, o němž referovala propagandistická masmédiá. V listopadu 1988 rozhodl Okresní soud v Teplicích, že se trojice dopustila „výtržnictví“ a „poškození majetku v socialistickém vlastnictví“: mladistvá dívka dostala trest deset měsíců odnětí svobody, Krůta dva roky, Dvořák osmnáct měsíců.

Z vězení v Pardubicích vyšla Andrea Bredlová krátce po pádu komunismu: 22. listopadu 1989. Dostudovala a pracuje jako zdravotní sestra v Berlíně. Gottwaldova socha byla roku 1990 demontována a umístěna ve skladu za městem.

„Ta doba pro mě byla traumatizující. Tehdy za mnou nestála ani moje vlastní rodina. Jediný, kdo mě v tu dobu podpořil, byl můj sedmaosmdesátiletý dědeček, ale bohužel byl už příliš starý na to, aby mi byl plnohodnotnou oporou. Stála jsem sama proti celému světu.“

KONFIDENTI STB

33189

FILIP

Vyhotoveno IX :

Výtisk č. 1 : sv.č. 17155/4 -240

Kdyby nebylo tajných spolupracovníků (krátce TS), měla by to Státní bezpečnost s pronásledováním „závadové mládeže“ a vůbec lidí s protitotalitním smýšlením o dost těžší. Málokdo se stal konfidentem dobrovolně: StB si vybírala především kandidáty, o nichž usoudila, že mají nějakou slabost, kterou lze zneužít k vydírání a nátlaku.

Praze

6. 11.

84

XXXXXXXXXXXX

9

Klíčový organizátor teplické punkové scény a spoluzakladatel skupiny F.P.B. Petr Růžička byl v listopadu 1979 zaregistrován jako kandidát tajné spolupráce a v březnu 1981 jako agent StB (krycí jména Jiří a Zdeněk); měl za sebou věznění z politických důvodů a podle jeho líčení ho tajná policie zlomila výhrůžkami, že stráví za mřížemi další roky.

Mezi těmi, kdo tlaku podlehl, však byly rozdíly: někdo se stáhl ze společnosti a snažil se vyhýbat i svým „řídícím orgánům“, jiný si namlouval, že s příslušníky StB „hraje hru“ a neříká jim nic důležitého, další udával hodně, jako třeba TS Filip, který nám může sloužit jako ilustrativní příklad: student Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze docházel ve druhé polovině osmdesátých let do konspiračního bytu, předával informace o spolužácích, známých i učitelích, dostával úkoly i finanční odměnu. Podle archivních spisů začala StB na základě jeho udání perzekvovat například studenta Igora K., který se údajně dopouštěl „verbální politicky negativní činnosti“, jindy se od svého TS dozvěděla, že pedagožka katedry matematiky dochází do kostela. Spolupracovníci StB často říkají, že „nikomu neublížili“. Jenže informace, předané StB, nebyly nikdy neškodné – archivovala i zdánlivě nepodstatné drobnosti, aby je ve vhodné chvíli použila k dalšímu vydírání, nátlaku, represii.

říjen 1984

1/ Pramen na schůzce informoval o svých kontaktech na studenty z VŠ prostředí, kteří se aktivně angažují v některých hudebních sku-

„Podepsal jsem to, nebyl jsem v tu chvíli žádný hrdina. Ale ta situace, která nastala, se mi hodila, deset let jsem pak budoval punkové hnutí. Věděl jsem, že je to zlá věc, že s nimi spolupracuju. Asi šestkrát jsem odcházel, že už to dělat nebudu, že je to proti mému přesvědčení. A oni mě třeba měsíc nechali na pokoji, pak přišli znovu a začali mě vydírat: ‚Povíme to všem!‘ Já jsem se docela bál. Teprve později jsem si uvědomil, že jim to tedy měli říct.“

Petr Růžička

chodí i student KONOPÁSEK Zdeněk, který je bubeníkem v hudební skupině „2 letá páma“. Tato skupina hrála dříve tzv. „novou vlnu“, měla však zakázanou činnost. Pramen s KONOPÁSKEM hovořil a dověděl se,

„TS Filip je využíván do problematiky VŠ (...), odkud získává poznatky o politické situaci mezi studenty i poznatky k jiné společensky závadové činnosti v prostředí VŠ mládeže. Jako TS předal dosud sedm agenturních zpráv, v agenturní síti je zapojen necelý 1 rok.“ (Z návrhu StB na finanční odměnu pro TS Filipa – 3. prosince 1985.)

Pramen uvedl, že se osobně zná se studentem PoF UK v Praze, obor ZŠ-IV, 4. roč., který by měl být vedoucím hudební skupiny na

„ZÁVADOVÁ MLÁDEŽ“

V NAŠEM REGIONU

**ZAPÁTREJTE VE SVÉM OKOLÍ, V RODINĚ
NEBO MEZI ZNÁMÝMI A NAJDĚTE DALŠÍ
OSOBNOSTI, KTERÉ TEHDEJŠÍ REŽIM
POVAŽOVAL ZA TZV. ZÁVADOVOU MLÁDEŽ.**

**NALEPTE NA TENTO PLAKÁT FOTKY TĚCH,
KTEŘÍ SE VYMYKALI VZHLEDEM I MYŠLENÍM
OD „IDEÁLNÍHO OBČANA ČSSR“, A PŘIPIŠTE
K NIM KRÁTKÝ MEDAILONEK.**